

«ΝΗΠΕΝΘΗ» ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

schooltime.gr-ποίηση

Περιεχόμενα

Άρθρα

Νηπενθή	1
Οι σίχοι μου	2
Γυρισμός (Καρυωτάκη)	3
Ευγενεία	4
Δον Κιχώτες	5
Πολύμνια (Καρυωτάκη)	5
Ποιητές	7
Μπαλάντα στους Άδοξους Ποιητές των Αιώνων	8
Δέντρο	9
Χαρά	9
Σε παλαιό συμφουιτητή	10
Στροφές (Καρυωτάκη)	11
Το Φεγγαράκι Απόψε...	13
Γραφιάς	14
Αθήνα	14
Πάρε τα Δώρα...	15
Πεθαίνοντας	15
Μόνο	16
Δρόμος	17
Η Ψυχή μου	18
Ύπνος	19
Αφιέρωμα	20
Τώρα που Μήτε ο Έρωτας...	21
Εσπέρα	22
Μοναξιά	22
Κι αν Έσβησε σαν Ίσκιος...	23
Του Αδελφού Μου	23
Τώρα Ανοιξιάτικο	24
Η αγάπη του Βικέντιου	25
Στον Francis Jammes	26
Ένα Ποιηματάκι	28
Ultima	28
Επίλογος	29

Παραπομπές

Πηγές άρθρων και Συνεισφέροντες 30

Πηγές Εικόνων, Άδειες και Συνεισφέροντες 31

Άδειες Άρθρου

Άδεια 32

Νηπενθή

Νηπενθή

1921

Κώστας Καρυωτάκης

Σαν Πρόλογος

Η κούνια μου ακουμπούσε στη βιβλιοθήκη, Βαβήλ σκοτεινόν, όπου μυθιστόρημα, επιστήμη, μυθολογία, τα πάντα, η λατινική τέφρα και η ελληνική σκόνη, ανακατευόσαντε. Δεν ήμουν μεγαλύτερος από ένα βιβλίο.

Δύο φωνές μου μιλούσαν. Η πρώτη, ύπουλη και σταθερή, έλεγε: «Η Γη είναι ένα γλύκισμα ωραίο· μπορώ (και η ευχαρίστηση σου θα 'ναι τότε χωρίς τέλος!) να σου δώσω μιαν όρεξη παρόμοια μεγάλη». Και η δεύτερη: «Έλα! ω, έλα στο ταξίδι των ονείρων, πέρα από το δυνατό, πέρα από το γνωρισμένο!». Και η φωνή αυτή ετραγουδούσε όπως ο άνεμος στις ακρογιαλιές, φάντασμα που κλαυθμυρίζει και κανείς δεν ξέρει πούθε ήρθε, που χαϊδεύει το αντί κι όμως τρομάζει. Σου απάντησα: «Ναι! γλυκιά φωνή!».

Από τότε κρατάει αυτό που μπορεί, αλίμονο! να ειπωθεί πληγή μου και πεπρωμένο μου. Πίσω από τις σκηνοθεσίες της απεράντου υπέρξεως, στο μελανότερο της αβύσσου, βλέπω καθαρά κόσμους παράξενους, και, θύμα εκστατικό της οξυδέρκειάς μου, σέρνω φίδια που μου δαγκάνουν τα πόδια. κι από εκείνο τον καιρό αγαπώ τόσο τρυφερά, καθώς οι προφήτες, την έρημο και τη θάλασσα, γελώ στα πένθη κλαίω στις γιορτές, βρίσκω μια γεύση γλυκιά στο πικρό κρασί, νομίζω πολλές φορές για ψέματα τις αλήθειες, και, με τα μάτια στον ουρανό, πέφτω σε γκρεμούς.

Αλλά η Φωνή με παρηγορεί και λέει: «Κράτησε τα όνειρά σου· οι συνετοί δεν έχουν έτσι ωραία σαν τους τρελούς!»

Charles Baudelaire

Πληγωμένοι Θεοί

- Οι σίχοι μου
- Γυρισμός
- Ευγενεία
- Δον Κιχώτες
- Πολύμνια
- Ποιητές
- Μπαλάντα στους Άδοξους Ποιητές των Αιώνων

Η Σκιά των Ωρών

- Δέντρο
- Χαρά
- Σε παλαιό συμφοιτητή
- Στροφές
- Το Φεγγαράκι Απόψε...
- Γραφιάς
- Αθήνα
- Πάρε τα Δώρα...
- Πεθαίνοντας

Νοσταλγικά

- Μόνο
- Δρόμος
- Η Ψυχή μου
- Ύπνος
- Αφιέρωμα
- Τώρα που Μήτε ο Έρωτας...
- Εσπέρα
- Μοναξιά
- Κι αν Έσβησε σαν Ίσκιος...
- Του Αδελφού Μου

Μεταφράσεις

- Τώρα Ανοιξιάτικο (από το γερμανικό του Heinrich Heine)
- Η αγάπη του Βικέντιου (του Frederic Mistral, από γαλλική μετάφραση)
- Στον Francis Jammes (από το γαλλικό του Charles Guérin)
- Ένα Ποιηματάκι (από το γερμανικό της Marie von Ebner-Eschenbach)
- Ultima (από το γαλλικό του Emile Despax)
- Επίλογος (από το γαλλικό του Georges Rodenbach)

Οι στίχοι μου

Οι στίχοι μου

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Δικά μου οι στίχοι, απ' το αίμα μου, παιδιά.

Μιλούνε, μα τα λόγια σαν κομμάτια
τα δίνω από την ίδια μου καρδιά,
σα δάκρυα τους τα δίνω από τα μάτια.

Πηγαίνουν με χαμόγελο πικρό,
αφού τη ζωήν ανιστορίζω τόσο.
Ήλιο και μέρα και ήλιο τους φορώ,
ζώνη ναν τα 'χουν όταν θα νυχτώσω.

Τον ουρανόν ορίζουν, τη γη.
Όμως ρωτιούνται ακόμα σαν τι λείπει
και πλήττουνε και λιώνουν πάντα οι γιοί
μητέρα που γνωρίσανε τη Λύπη.

Το γέλιο του απαλότερου σκοπού,
το πάθος μάταια χύνω του φλαούτου.
είμαι γι' αυτούς ανίδεος ρήγας που
έχασε την αγάπη του λαού του.

Κει ρεύουνε και σβήνουν και ποτέ
δεν παύουνε σιγά-σιγά να κλαίνε.
Αλλού κοιτώντας διάβαινε, Θνητέ.

Λήθη, το πλοίο σου φέρε μου να πλένε

Γυρισμός (Καρυωτάκη)

Γυρισμός

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Γέλιο των θεών, Σαρωνικέ, πάντα μεγάλε, που δρομείς,
του πλοίου μας ευλογία,
όμοια γαλήνη σου βαθιά κι όμοια βαθιά θ' ακούαμε μεις
εδώ την τρικυμία.

Κάτου απ' την πάχνη αναρριγιά, με του κορμιού της την ογρή
νωχέλεια, περιστέρα
η Αθήνα, κι ηδονεύεται ακί σαν νυμφίον ακαρτερεί
τον ήλιον από πέρα.

Είναι, που αιθρίασεν, ο ουρανός χήτη του Πήγασου, ξανθή
του Παρθενώνα μοίρα,
ποτήρι και ξανάστροφα το κρεμεί ο Δίας για να χυθεί
τ' ονειροφώς πλημμύρα.

Άσωτο φτάνω εγώ παιδί πάλι σε σας, να λυγιστώ
στην αύρα σα λουλούδι,
χώμα, ουρανέ και θάλασσα της Αττικής, που σας χρωστώ
τα πάντα, το Τραγούδι!

Ευγενεία

Ευγενεία

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Κάνε τον πόνο σου άρπα.

Και γίνε σαν αηδόνη,

και γίνε σα λουλούδι.

Πικροί όταν έλθουν χρόνοι,

κάνε τον πόνο σου άρπα

και πέ τονε τραγούδι.

Μη δέσεις την πληγή σου

παρά με ροδοκλώνια.

Λάγνα σου δίνω μύρα

-- για μπάλαμο -- και αφιόνια.

Μη δέσεις την πληγή σου,

και το αίμα σου, πορφύρα.

Λέγε στους θεούς «να σβήσω!»

μα κράτα το ποτήρι.

Κλότσα τις ημέρες σου όντας

θα σου 'ναι πανηγύρι.

Λέγε στους θεούς «να σβήσω!»

με λέγε το γελώντας.

Κάνε τον πόνο σου άρπα.

Και δρόσισε τα χείλη

στα χείλη της πληγής σου.

Ένα πρωί, ένα δείλι,

κάνε τον πόνο σου άρπα

και γέλασε και σβήσου.

Δον Κιχώτες

Δον Κιχώτες

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Οι Δον Κιχώτες πάνε ομπρός και βλέπουνε ως την άκρη
του κονταριού που εκρέμασαν σημαία τους την Ιδέα.

Κοντόφθαλμοι οραματιστές, ένα δεν έχουν δάκρυ
για να δεχτούν ανθρώπινα κάθε βρισιά χυδαία.

Σκοντάφτουνε στη Λογική και στα ραβδιά των άλλων
αστεία δαρμένοι σέρνονται καταμεσίς του δρόμου,
ο Σάντσοσ λέει «δε σ' το 'λεγα;» μα εκείνοι των μεγάλων
σχεδίων, αντάξιοι μένουνε και: «Σάντσο, τ' άλογό μου!»

Έτσι αν το θέλει ο Θερβάντες, εγώ τους είδα, μέσα
στην μίαν ανάληγη Ζωή, του Ονείρου τους ιππότες
άναντρα να πεζέψουνε και, με πικρήν ανέσα,
με μάτια ογρά, τις χίμαιρες ν' απαρηθηούν τις πρώτες.

Τους είδα πίσω να 'ρθουνε - παράφρονες, ωραίοι
ρηγάδες που επολέμησαν γι' ανύπαρχτο βασίλειο -
και σαν πορφύρα νιώθοντας χλευαστικά, πως ρέει,
την ανοιχτή να δείξουνε μάταιη πληγή στον ήλιο!

Πολύμνια (Καρυωτάκη)

Πολύμνια

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Ψεύτικα αισθήματα

ψεύτη τοῦ κόσμου!

Μὰ τὸ παράξενο

φῶς τοῦ ἔρωτός μου

φέγγει στοῦ σκοτεινοῦ

δρόμου τὴν ἄκρη:

Μὲ τὸ παράπονο

καὶ μὲ τὸ δάκρυ,

κόρη γλωμόθωρη

μαυροντυμένη.

Κι εἶναι σὰν αἶνιγμα,

καὶ περιμένει.

Λάμπει τὸ βλέμμα της

ἀπ' τὴν ἀσθένεια.

Σάμπως νά λιώνουνε
χέρια κερένια.
Στ' ἄσαρκα μάγουλα
πῶς ἔχει μείνει
πίκρα τὸ νόημα
γέλιου ποὺ σβήνει!
Εἶναι τὸ ἀξήγητο
τὸ μικροστόμα
δίχως τὸ μίλημα,
δίχως τὸ χρῶμα.
Κάποια μεσάνυχτα
θὰ σὲ ἀγαπήσω,
Μοῦσα. Τὰ μάτια σου
θᾶν τὰ φιλήσω,
νά ἴβρω γυρεύοντας
μὲς στὰ νερά τους
τὰ χρυσονείρατα
καὶ τοὺς θανάτους,
καὶ τὴ βασίλισσα
λέξι τοῦ κόσμου,
καὶ τὸ παράξενο
φῶς τοῦ ἔρωτός μου.

Ποιητές

Ποιητές

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Πώς σβήνετε, πικροί ξενιτεμένοι!
Ανθάκια μου χλωμά, που σας επήραν
σε κήπους μακρινούς να σας φυτέψουν...
Βιολέτες κι ανεμώνες, ξεχασμένες
στα ξένα που πεθαίνετε παρτέρια,
κρατώντας, αργυρή δροσοσταλίδα,
βαθιά σας την ελπίδα της πατρίδας...
Χτυπιούνται, πληγωμένες πεταλούδες,
στο χώμα σας οι θύμησες κι οι πόθοι.
Το φώς, που κατεβαίνει, της ημέρας,
κι απλώνεται γλυκύτατο και παίζει
μ' όλα τριγύρω τ' άλλα λουλουδάκια,
περνάει από κοντά σας και δε βλέπει
τον πόνο σας ωραίο, για να χαϊδέψει
τα πορφυρά θρηνητικά μαλλιά σας.
Ειδυλλιακές οι νύχτες σας σκεπάζουν,
κι η καλωσύνη αν χύνεται των άστρων,
ταπεινοί καθώς είστε, δε σας φτάνει.
Ολούθε πνέει, σα λίβας, των ανθρώπων
η τόση μοχθηρία και σας μαραίνει,
ανθάκια μου χλωμά, που σας επήραν
σε κήπους μακρινούς να σας φυτέψουν.

Μπαλάντα στους Άδοξους Ποητές των Αιώνων

Μπαλάντα στους Άδοξους Ποητές των Αιώνων

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Από θεούς κι ανθρώπους μισημένοι,
σαν άρχοντες που εξέπεσαν πικροί,
μαραίνονται οι Βερλαίν· τους απομένει
πλούτος η ρίμα πλούσια και αργυρή.
Οι Ουγκό με «Τιμωρίες» την τρομερή
των Ολυμπίων εκδίκηση μεθούνε.
Μα εγώ θα γράψω μια λυπητερή
μπαλάντα στους ποιητές άδοξοι που 'ναι.
Αν έζησαν οι Πόε δυστυχημένοι,
και αν οι Μπωντλαίρ εζήσανε νεκροί,
η Αθανασία τούς είναι χαρισμένη.
Κανέννας όμως δεν ανιστορεί
και το έρεβος εσκέπασε βαρύ
τους στιχουργούς που ανάξια στιχουργούνε.
Μα εγώ σαν προσφορά κάνω ιερή
μπαλάντα στους ποιητές άδοξοι που 'ναι.
Του κόσμου η καταφρόνια τούς βαραίνει
κι αυτοί περνούνε αλύγιστοι κι ωχροί,
στην τραγική απάτη τους δομένοι
πως κάπου πέρα η Δόξα καρτερεί,
παρθένα βαθυστόχαστα ιλαρή.
Μα ξέροντας πως όλοι τούς ξεχνούνε,
νοσταλγικά εγώ κλαίω τη θλιβερή
μπαλάντα στους ποιητές άδοξοι που 'ναι
Και κάποτε οι μελλούμενοι καιροί:
«Ποιος άδοξος ποιητής» θέλω να πούνε
«την έγγραψε μιαν έτσι πενιχρή
μπαλάντα στους ποιητές άδοξοι που 'ναι;»

Δέντρο

Δέντρο

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Με αδιάφορο το μέτωπο και πρᾶο,
τα δειλία, τις αυγές θα χαιρετάω.

Δέντρο θα στέκομαι, όμοια να κοιτάζω
τη θύελλαν ή τον ουρανό γαλάζο.

Είμαι ζωή, θα λέω, το φέρετρο όπου
λύπη, χαρά τελειώνουνε του ανθρώπου.

Χαρά

Χαρά

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Ελπίζω το λουλούδι και απ' τα σχίνα.

Γελάει το χλόισμα σαν τον έρωτά μου.

Το πεύκο παίζει αβρό με την αχτίνα.

Θα ευώδιασαν οι τάφοι, κλίνες γάμου.

Παλμός του δάσους, φεύγει μια ελαφίνα.

Και δίπλα που ξαπλώσαμε δω χάμου,

την ψυχούλα τους στάζουν άγρια κρίνα

κι ανοίγει, ρόδο αιμάτινο, η χαρά μου.

Τη βλέπω - στα μαλλιά σου πνέει - την αύρα.

Είμαι βαθιά τα μάτια σου όπως να 'βρα

το δρόμο της ζωής μου, τον Απρίλη.

Πια δεν πονώ μηδέ την ανεμώνη,

στης γης η ερωτοπάλη που τη λειώνει,

καθώς ορμάω για να σου πω τα χείλη.

Σε παλαιό συμφοιτητή

Σε παλαιό συμφοιτητή

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Φίλε, η καρδιά μου τώρα σα να εγέρασε.
Τελείωσεν η ζωή μου της Αθήνας,
που όμοια γλυκά και με το γλέντι επέρασε
και με την πίκρα κάποτε της πείνας.
Δε θα 'ρθω πια στον τόπο που η πατρίδα μου
τον έδωκε το γιόρτασμα της νιότης,
παρά περαστικός, με την ελπίδα μου,
με τ' όνειρο που εσβήστη, ταξιδιώτης.
Προσκυνητής θα πάω κατά το σπίτι σου
και θα μου πουν δεν ξέρουν τι εγίνης.
Μ' άλλον μαζί θα ιδώ την Αφροδίτη σου
κι άλλοι το σπίτι θα 'χουν της Ειρήνης.
Θα πάω προς την ταβέρνα, το σαμιώτικο
που επίναμε για να ξαναζητήσω.
Θα λείπεις, το κρασί τους θα 'ναι αλλιώτικο,
όμως εγώ θα πιω και θα μεθύσω.
Θ' ανέβω τραγουδώντας και τρεκλίζοντας
στο Ζάππειο που ετραβούσαμεν αντάμα.
Τριγύρω θα 'ναι ωραία πλατύς ο ορίζοντας,
και θα 'ναι το τραγούδι μου σαν κλάμα.

Στροφές (Καρυωτάκη)

Στροφές

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

1

Είκοσι χρόνια παίζοντας
αντί χαρτιά βιβλία,
είκοσι χρόνια παίζοντας,
έχασα τη ζωή.
Φτωχός τώρα ξαπλώνομαι,
μιαν εύκολη σοφία
ν' ακούσω εδώ που πλάτανος
γέρος μου τη θροεί.

2

Απ' όλα θέλω ελεύτερος
να πλέω στα χάρη του κόσμου.
Αν ένας φίλος μου 'μεινε,
να φύγει, να περάσει.
Κι όταν ζητήσει ο θάνατος
τα πλούτη ποχω μάσει,
σένα, πικρία μου απέραντη,
μονάχο να 'χω βιός μου.

3

Για τη ζωή σου μου 'λεγες,
για το χαμό της νιότης,
για την αγάπη μας που κλαίει
τον ίδιο θάνατό της,
κι ενώ μια ογρή στα μάτια σου
περνούσε αναλαμπή,
ήλιος φαιδρός απ' τ' ανοιχτό
παράθυρο είχε μπει.

4

Τι χάνω εγώ τις μέρες μου
τη μία κοντά στην άλλη, κι όπως μου ασπρίζουν τα μαλλιά
ξινίζει το κρασί,
αφού μονάχα όταν περνώ
το βλέμμα από κρουστάλλι, με νέα ρετσίνα ολόγεμο
βλέπω τη ζωή χρυσή;

5

Η νύχτα μας εχώρισεν
από όσους αγαπάμε
πριν μας χωρίσει η ξενιτιά.
(Να 'ναι όλοι εκεί στο μόλο;)

Σφύρα, καράβι αργήσαμε.
κι αν φτάσουμε όπου πάμε,
στάσου λίγο, μα ύστερα
σφύρα να φεύγουμε όλο.

6

Λεύκες, γιγάντιοι καρφωτοί
στα πλάγια εδώ του δρόμου,
δέντρα μου, εστέρξατε ο βοριάς
τα φύλλα σας να πάρει.
Σκιές εμείνατε σκιών
που ρέουν στο μέτωπό μου,
καθώς πηγαίνω χάμου εγώ
κι απάνω το φεγγάρι.

7

Χαρά! Η χαρά! Στα νέα χαρά
παιδιά! Τραβούνε - ωραίοι
μαύροι ληστές - την κόρη ζωή
δεμένη ν' αγαπήσουν.
Μα στο βιβλίο σου ολάνοιχτο,
στα φύλλα του αύρα πνέει,
τρελέ, τρελέ, που εγέρασες
και νέος ποτέ δεν ήσουν.

8

- Ποιητή, κυλάει το γέλιο μου
μέλι και χλεύη, αλλά
δεν παύεις να σφυροκοπάς
των ήχων τα στεφάνια
- Κόρη, δουλεύω ανώφελα,
μα η στείρα τι ωφελά
και σιωπηλή του αχάτινου
ματιού σου υπερηφάνια;

9

Αντίο! Αντίο! Με τα ουράνια
μάτια σας και με βιόλες
στο λαϊμό, εφύγατε, ξανθές
ερώτων νέων ελπίδες.
Αντίο, κι εσύ που στρέφοντας,
όταν χαθήκανε όλες
πάλι να παίρνω το βαθύ,
σκοτεινό δρόμο μ' είδες!

10

Μπρούτζινος γύφτος - τράλαλα! -
τρελά πηδάει κει πέρα, χαρούμενος που εδούλευε
τον μπρούτζον όλη μέρα
και που 'χει τη γυναίκα του

χτήμα του και βασίλειο.
Μπρούτζινος γύφτος - τράλαλα! -
δίνει κλοτσιά στον ήλιο!

Το Φεγγαράκι Απόψε...

Το Φεγγαράκι Απόψε...

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Το φεγγαράκι απόψε στο γιालό
θα πέσει, ένα βαρύ μαργαριτάρι.
Κι απάνω μου θα παίζει το τρελό
τρελό φεγγάρι.

Όλο θα σπάει το κύμα ρουμπινί
στα πόδια μου σκορπίζοντας αστέρια.
Οι παλάμες μου θα 'χουνε γενεί
δυο περιστέρια.

Θ' ανέβουν - ασημένια δυο πουλιά -
με φεγγάρι - δυο κούπες - θα γεμίσουν,
με φεγγάρι τους ώμους, τα μαλλιά
θα μου ραντίζουν.

Το πέλαγο χρυσάφι αναλυτό.
Θα βάλω τ' όνειρό μου σε καίκι
ν' αρμενίσει. Διαμάντι θα πατώ
λαμπρό χαλίκι.

Το γύρω φως ως θαν τη διαπερνά,
η καρδιά μου βαρύ μαργαριτάρι.
Και θα γελώ. Και θε να κλαίω... Και να,
να το φεγγάρι!

Γραφιάς

Γραφιάς

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Οι ώρες μ' εχλώμιαναν, γυρτός που βρέθηκε ξανά
στο αγάριστο τραπέζι.

(Απ' τ' ανοιχτό παράθυρο στον τοίχο αντικρινά
ο ήλιος γλιστράει και παίζει.)

Διπλώνοντας το στήθος μου, γυρεύω αναπνοή
στη σκόνη των χαρτιών μου.

(Σφύζει γλυκά και ακούγεται χιλιόφωνα η ζωή
στα ελεύθερα του δρόμου.)

Απόκαμα, θολώσανε τα μάτια μου και ο νους,
όμως ακόμη γράφω.

(Στο βάζο ξέρω δίπλα μου δυο κρίνους φωτεινούς.
Σα να 'χουν βγει σε τάφο.)

Αθήνα

Με τον τίτλο **Αθήνα** υπάρχουν

- Αθήνα, ποίημα του Καρυωτάκη
- Αθήνα, ποίημα του Σαραντάρη
- Αθήνα, ποίημα του Σουρή

Αυτή είναι μια σελίδα **αποσαφήνισης**, δηλαδή μια σελίδα που δείχνει άλλες που θα είχαν το ίδιο όνομα με αυτήν.

Εάν ακολουθήσετε μια σύνδεση εδώ, μπορεί να θελήσετε να επιστρέψετε και να διορθώσετε τη σύνδεση για να δείξετε την κατάλληλη συγκεκριμένη σελίδα.

Πάρε τα Δώρα...

Πάρε τα Δώρα...

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Πάρε τα δώρα της ψυχής σου να 'ρτεις.
Σου ετοίμασα τη μαύρη κάμαρά μου.
Στον κήπο μου αρρώστησεν ο Μάρτης,
και αρρώστησεν ο Μάρτης στην καρδιά μου.

Πάρε του πόνου σου τη σμύρνα κι έλα.
Όλα θε να σ' αρέσουν· έχω κόψει
το ρόδο, στο παράθυρο, που εγέλα
την αυστηρή μου βλέποντας την όψη.

Πάρε απαλά τον οίχτο σου, να φτάσεις,
και πάρε του καημού σου τη γαλήνη.
Στα μάτια μου το χέρι θα περάσεις,
το βραδινό μου δέος για ν' απαλύνει.

Πεθαίνοντας

Πεθαίνοντας

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Μάταιη ψυχή, στην ατονία εσπέρας εαρινής,
ενώ θα κλείνεις τα χρυσά φτερά σου πληγωμένη,
την ώρα που σα λύτρωση κάτι θα καρτερείς,
φτωχή καρδιά, θανάσιμα μα αιώνια λυπημένη·
όταν, φτασμένη απάνω στον ορίζοντα, θα ιδείς
μίση να φεύγουν οι έρωτες, χολή τα πάθη σου όλα,
όταν ανέβει από τα εξ αίσια τ' άνθη της ζωής
μύρον η απογοήτευση, ψυχή μου ονειροπόλα·
την ώρα την υπέρτατη που θε να θυμηθείς
μ' ένα μόνο χαμόγελο τα φίλα και τα ενάντια -
μάταιη ψυχή, στο πέλαγο, στο αγέρι τι θα πεις;
ω, τι θα πεις, στενή καρδιά, στη χλωμή δύση αγνάντια;

Μόνο

Μόνο

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Αχ, όλα έπρεπε να 'ρθουν καθώς ήρθαν!

Οι ελπίδες και τα ρόδα να μαδήσουν.

Βαρκούλες να μου φύγουνε τα χρόνια,

να φύγουνε, να σβήσουν.

Έτσι, όπως εχωρίζαμε τα βράδια,

για πάντα να χαθούνε τόσο φίλοι.

Τον τόπο που μεγάλωνα παιδάκι

ν' αφήσω κάποιο δείλι.

Τα ωραία κι απλά κορίτσια - ω, αγαπούλες!

η ζωή να μου τα πάρει, χορού γύρος.

Ακόμη ο πόνος, άλλοτε που ευώδα,

να με βαραίνει στείρος.

Όλα έπρεπε να γίνουν. Μόνο η νύχτα

δεν έπρεπε γλυκιά έτσι τώρα να 'ναι,

να παίζονε τ' αστέρια εκεί σαν μάτια

και σα να μου γελάνε.

Δρόμος

Δρόμος

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Τώρα μακραίνουνε
πύργοι, παλάτια.
Κλαίνε μου οι θύμησες,
κλαίνε τα μάτια.
Τώρα θανάσιμη
νύχτα με ζώνει.
Μέσα μου ογκώνονται
οι άφραστοι πόνοι.
Μ' είδαν, προσπέρασαν
όσοι αγαπάω.
Μόνος απόμεινα
κι έρημος πάω.
Πόσο τ' ανέβασμα
του άχαρου δρόμου!
Στρέφω κοιτάζοντας
προς τ' όνειρό μου:
Μόλις και φαίνονται
οι άσπρες εικόνες.
Τ' άνθη, χαμόγελα
μες στους χειμώνες.
Αεροσαλεύουνε
κρίνοι και χέρια.
Ήλιοι τα πρόσωπα,
μάτια τ' αστέρια
Είμαι και ανάμεσα
σ' όλα η Αγάπη:
Στο πρωτοφίλημα
κόρη που εντράπη.
Κι όλο μακραίνουνε
πύργοι, παλάτια.
Κλαίνε μου οι θύμησες,
κλαίνε τα μάτια...

Η Ψυχή μου

Η Ψυχή μου

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

1

Παλιό η ψυχή μου γράμμα είναι κι εγράφη
σε μια παρθένα ωραία -- ευγενική
παρθένα -- που για λύπη ερωτική
το μοναστήρι εδιάλεξεν, ετάφη.

Τι τώρα κι αν ασπρίζουνε οι κροτάφοι;
Το τότε κι αν η μοίρα ήταν κακή;
Ένα συρτάρι εβένινον εκεί
των αναμνήσεων κρύβει το χρυσάφι.

Την ώρα που γεμίζουν ίσκιο οι θόλοι,
καθισμένη σε πέτρα το κοιτά,
το σφίγγει στα ωχρά χέρια κλαίοντας όλη.

Έπειτα, ενώ, με βλέφαρα κλειστά,
το φευγαλέο της όραμα κρατά,
σηκώνεται και πάει στο περιβόλι.

2

Με τον καιρό που πρόσχαρη ήταν νέα
-- αλίμονο! -- για να αναμετρηθεί,
για να 'βρει ένα σκοτάδι πιο βαθύ,
σέρνεται προς την πένθιμη αλέα.

Βαριά στη ζωή της έπεσε η αυλαία
κει δεν μπορεί καλά να θυμηθεί.
Το χείλος, μόνο ξέρει, δεν ανθεί,
δεν είναι πια τα μάτια της ωραία.

Κι όπως τα δέντρα ολόγυρα σιωπούν,
έτσι ποτέ για εκείνον που τη χάνει,
ποτέ δε θα 'ρθουν άνθρωποι να πουν.

Αχ, μήτε τ' όνομά του εδώ δε φτάνει!
Να ζει; Και πάντα ναν τον αγαπούν;
Μην έχει τάχα -- σαν αυτή -- πεθάνει;

3

Είσαι, ψυχή μου, η κόρη που τη σβήνει ολοένα κάποιος έρωτας πικρός,
που λησμονήθηκε κοιτώντας προς
τα περασμένα, κι έτσι θ' απομείνει.

Κατάμονη σε μι' άκρη, όπως εκείνη,
σε παρατούν ο κόσμος, ο καιρός.
Ένας ακόμη θα 'σουνε νεκρός,
αν οι νεκροί δεν είχαν τη γαλήνη.

Σαν αδερφούλα η κόρη αυτή σου μοιάζει
που γέρνει, συλλογίζεται και αργεί
χαμένην ευτυχία να νοσταλγεί.

Δικό σου λέω, ψυχή μου, είναι μαράζι
όσα, το βράδυ, δάκρυα, την αυγή,
στα ρόδα κατεβαίνει και μοιράζει.

Ύπνος

Ύπνος

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Θα μας δοθεί το χάρισμα και η μοίρα
να πάμε να πεθάνουμε μια νύχτα
στο πράσινο ακρογιάλι της πατρίδας;
Γλυκά θα κοιμηθούμε σαν παιδάκια
γλυκά. Κι απάνωθ'ε μας θε να φεύγουν,
στον ουρανό, τ' αστέρια και τα εγκόσμια.
Θα μας χαϊδεύει ως όνειρο το κύμα.
Και γαλανό σαν κύμα τ' όνειρό μας
θα μας τραβάει σε χώρες που δεν είναι.
Αγάπες θα' ναι στα μαλλιά μας οι αύρες,
η ανάσα των φυκιών θα μας μυρώνει,
και κάτου απ' τα μεγάλα βλέφαρά μας,
χωρίς ναν το γρικούμε θα γελάμε.
Τα ρόδα θα κινήσουν απ' τους φράχτες,
και θα 'ρθουν να μας γίνουν προσκεφάλι.
Για να μας κάνουν αρμονία τον ύπνο,
θα αφήσουνε τον ύπνο τους αηδόνια.
Γλυκά θα κοιμηθούμε σαν παιδάκια
γλυκά. Και τα κορίτσια του χωριού μας,
αγριαπιδιές, θα στέκουνε τριγύρω
και, σκύβοντας, κρυφά θα μας μιλούνε
για τα χρυσά καλύβια, για τον ήλιο
της Κυριακής, για τις ολάσπρες γάστρες,
για τα καλά τα χρόνια μας που πάνε.
Το χέρι μας κρατώντας η κυρούλα,
κι όπως αργά θα κλείνουμε τα μάτια,
θα μας διηγείται -- ωχρή -- σαν παραμύθι
την πίκρα της ζωής. Και το φεγγάρι
θα κατέβει στα πόδια μας λαμπάδα
την ώρα που στερνά θα κοιμηθούμε
στο πράσινο ακρογιάλι της πατρίδας.
Γλυκά θα κοιμηθούμε σαν παιδάκια
που όλη τη μέρα έκλαιψαν κι απόστασαν.

Αφιέρωμα

Αφιέρωμα

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Ασημένιο το μέτωπο. Και ωραία
τα μάτια σου εφωσφόριζαν γαλάζα.
Το πιάνο καθώς άνοιγες, δυο νέα
τριαντάφυλλα τρεμίζανε στα βάζα.
μα οι κρόταφοί σου ρόδα πλέον ωραία.

Επάλευαν τα χέρια σου, εκκερδίζαν·
τα πλήχτρα υποχωρούσαν· τις νότες,
τη μελωδία σαν έπαθλο χαρίζαν.
Ακούαμε. Και τα αισθήματα, δεσμώτες
που την ελευτερία τους εκκερδίζαν.

Δεν θυμούμαι καλά, πέρασαν χρόνια,
πώς είχες όμως λέω και τραγουδήσει·
εξόν αν εκελάηδησαν αηδόνια.
Λάλο ή βουβό, το χείλο σου είναι βρύση,
ελάφια κουρασμένα εμέ τα χρόνια.

Η πεταλούδα πάντα θα πετάξει
αφήνοντας στα δάχτυλα τη γύρη.
Θρίσμα το αντίο, το χέρι σου μετάξι,
κι εχάθηκες. Από το παραθύρι
η πεταλούδα πάντα θα πετάξει...

Τώρα που Μήτε ο Έρωτας...

Τώρα που Μήτε ο Έρωτας...

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Τώρα που μήτε ο έρωτας μήτε η φιλία της φέρνει,
μήτε κι αυτό το μίσος μου παρηγοριάν, α, πώς
η ώριμη θλίψη μου κατά καιρούς τα περασμένα γέρνει,
της νιότης μου καρπός!

Χορδή η καρδιά μου δέχονταν το Μάρτη ανατριχίλα.
Ακόμα με συνέπαιρνε γλυκιά μια συλλογή
όταν το νέο Φθινόπωρο με μαραμμένα φύλλα
εράντιζε τη γη.

Μια πεταλούδα επέταγε και την ακολουθούσα·
ήταν η απάρθενη ζωή μου, η ζωή του κόσμου, η μια.
Ο νους μου σάμπως ξύπνημα τη χαραυγή. Και η Μούσα
μου άγγιζε τα μαλλιά.

Δώστε μου τα παιδιάτικα χρόνια μου πόχουν γίνει
στην ηρεμία του δειλινού χρυσός, ωραίος καπνός,
τα χρόνια που 'ρθανε χαρά, πέρασαν καλοσύνη,
κι έφυγαν ουρανός.

Να λετε πάλι στο πικρό χείλος μου την αχτίδα,
στα μάτια την ανθρώπινη και θεία σταλαγματιά.
Εξωτικό μπλάβο πουλί, φέρετε την ελπίδα,
χαμένη τώρα πια.

Και στο χλωμό μου μέτωπο για λίγο κάμετε ώστε
χίμαιρες, οραματισμοί σαν άστρα να κυλούν.
Οι άγγελοι να διατάζουνε, κι από τα τέμπλεα δώστε
οι θεοί να μου γελούν.

Ύστερα, στο κορύφωμα του απελπισμένου δρόμου,
ας ήτανε ανατέλλοντα τα μάτια σου να ιδώ,
πρώτη αγαπούλα, και να κράταες άνθος τ' όνειρό μου,
τ' όνειρο που μαδώ.

Α, πώς η λύπη μου κατά τα περασμένα στρέφει!
Όμοια και η νύχτα πάντοτε γυρίζει στο πρωί.
Α, πώς τα χρόνια σαν καπνός εχάθησαν, σα νέφη,
σαν πάχνη, σα ζωή!

Εσπέρα

Εσπέρα

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Έτσι προχθές ήταν γλυκιά η εσπέρα...

Η σκέψη μου νοσταλγικά ενυχτώθη
στον κήπο, στη λιμνούλα και στη σέρα
που εσβήνανε τριαντάφυλλα σαν πόθοι
κι επέθαινε στα τζάμια πάνω η μέρα.

Έτσι προχθές ήταν γλυκιά η εσπέρα...

Ένας καημός που ακόμα δεν εδόθη
γινόταν άστρο. Σύννεφο από πέρα
μεγάλωνε (ίδιο σάβανο που κλώθει
με μοχθηρή σπουδή μοιραία μητέρα).

Έτσι προχθές ήταν γλυκιά η εσπέρα...

Όταν το δέος μου αξήγητον απλώθη,
το στερνό ρόδο θα 'χανε η σέρα
και η λίμνη με νεκρόφυλλα θα εστρώθη.
Τ' άστρα ζυγώνανε, καημοί, από πέρα.

Έτσι προχθές ήταν γλυκιά η εσπέρα...

Μοναξιά

Με τον τίτλο **Μοναξιά** υπάρχουν

- ποίημα του Καρυωτάκη
- ποίημα του Ραγκαβή

Αυτή είναι μια σελίδα **αποσαφήνισης**, δηλαδή μια σελίδα που δείχνει άλλες που θα είχαν το ίδιο όνομα με αυτήν.

Εάν ακολουθήσετε μια σύνδεση εδώ, μπορεί να θελήσετε να επιστρέψετε και να διορθώσετε τη σύνδεση για να δείξετε την κατάλληλη συγκεκριμένη σελίδα.

Κι αν Έσβησε σαν Ίσκιος...

Κι αν Έσβησε σαν Ίσκιος...

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Κι αν έσβησε σαν ίσκιος τ' όνειρό μου,
 κι αν έχασα για πάντα τη χαρά,
 κι αν σέρνομαι στ' ακάθαρτα του δρόμου,
 πουλάκι με σπασμένα τα φτερά·
 κι αν έχει, πριν ανοίξει, το λουλούδι
 στον κήπο της καρδιά μου μαραθεί,
 το λεύτερο που εσκέφτηκα τραγούδι
 κι αν ξέρω πως ποτέ δε θα ειπωθεί·
 κι αν έθαψα την ίδια τη ζωή μου
 βαθιά μέσα στον πόνο που πονώ -
 καθάρια πώς ταράζεται η ψυχή μου
 σα βλέπω το μεγάλο ουρανό,
 η θάλασσα σαν έρχεται μεγάλη,
 και ογραίνοντας την άμμο το πρωί,
 μου λέει για κάποιο γνώριμο ακρογιάλι,
 μου λέει για κάποια που 'ζησα ζωή!

Του Αδελφού Μου

Του Αδελφού Μου

Νηπενθή

Κώστας Καρυωτάκης

Είσαι άντρας. Όμως ο ίδιος πάντα μένω·
 τα χρόνια που περάσανε με άφησαν
 παράξενο παιδάκι γερασμένο.
 Και δεν ποθώ πια τίποτε αδελφέ μου·
 τα ονειράτα στα χέρια μου εσκορπίσαν
 και τα 'δωκα, ροδόφυλλα του ανέμου.
 Ω, πότε θα μπορέσεις να ξεχάσεις
 τις έγνοιες της ζωής που σ' εκερδίσαν
 να 'ρθεις από 'κει πέρα, να περάσεις
 τριγύρω μου το χέρι και σκυμμένος
 ν' ακούσεις όσα πάθη εγονατίσαν
 αυτόν που τόσο σου 'ναι αγαπημένος;
 Καλέ μου, σιγανά θα σου μιλούσα,
 θα σου 'λεγα πως όλοι μ' εμισήσαν,
 πως ρεύοντας το δρόμο μου ετραβούσα,
 διωγμένος κάθε μέρα απ' τους ανθρώπους,
 μη ξέροντας ποιοι τόποι μ' εκρατήσαν,

μη ξέροντας σε ποιους πηγαίνω τόπους.
Κι ως είσαι λατρεμένος αδελφός μου,
τα μάτια σου κοιτώντας που εδακρύσαν,
θα ξεχνούσα τα βάσανα του κόσμου,
και βλέποντας μακριά, κατά τη δύση,
τα συννεφάκια που θαμπά εχρυσίασαν
φιλώντας ιλαρά το κυπαρίσσι,
για μια μικρήν ηλιολουσμένη πόλη,
για ένα μεγάλο σπίτι που εκυλήσαν
τα πρώτα πρώτα χρόνια μας και οι βόλοι,
για τις χαρές που ακόμα με κρατούνε
ικέτη, θε να σου 'λεγα, μα έσβησαν,
για τους καιρούς που δε θα ξαναρθούνε..

Τώρα Ανοιξιάτικο

Τώρα Ανοιξιάτικο

μετάφραση Καρυωτάκη

Χάινριχ Χάινε

Τώρα ανοιξιάτικο καθώς
ανάβρυσες απ' την καρδιά μου,
πέτα, τραγούδι μου, στο φως,
πέτα τριγύρω και μακριά μου.
Ως τη χαρά της εξοχής
την ηχηρή χαρά σου φέρε,
κι ένα τριαντάφυλλο αν ιδείς,
πες του από μέρος μου το χαίρε.

Η αγάπη του Βικέντιου

Η αγάπη του Βικέντιου

μετάφραση Καρουωτάκη

Φρεντερίκ Μιστράλ

Λέει: Σ' αγαπώ· δεν τρώω, δεν πίνω...

Μιρέγια, ιδέ το χόρτο εκείνο

που το ζυγώνουν τα κύματα τώρα.

Φυτρώνει στα ρηγά νερά,

δυο μόνο ανθάκια έχει μικρά

κι είναι, Μιρέγια, μια χαρά.

Όμως αν έρθει της αγάπης η ώρα,

το ένα το λούλουδο μονάχο

θα πάει κοντά σε κάποιο βράχο

τα πέταλα στον ήλιο για ν' απλώσει.

Και βλέποντας το έτσι λαμπρό,

τ' άλλο λουλούδι ερωτικό

κάνει ν' ανέβει απ' το βυθό,

ένα φιλί στο ταίρι του να δώσει.

Πάνου στο βράχο για να φτάσει

και στην αγάπη, ώσπου να σπάσει

το τρυφερό κλωνάρι του τεντώνει,

κι όταν ελεύτερο βρεθεί,

νεκρό κι ωραίο θε να συρθεί,

τ' άλλο για να 'βρει. Ένα φιλί,

Μιρέγια, κι ας πεθάνω! Είμαστε μόνοι.

Στον Francis Jammes

Στον Francis Jammes

μετάφραση Καρουωτάκη

Charles Guérin

Το σπίτι σου όλο, φίλε, με το πρόσωπό σου μοιάζει.
Σα γένια κρέμεται ο κισσός, μια πεύκη το σκεπάζει
σαν την καρδιά σου αιώνια νέα, αιώνια δυνατή,
άνεμοι ας τη ρημάζουνε και πόνοι και νετοί.
Φαίνεται ο τοίχος της αυλής χρυσός από τα βρύα,
στον κήπο χλόη ψηλώνει, ανθεί μια δάφνη, μια γαζία,
κι είναι το σπίτι ένα φτωχό πάτωμα μοναχά.
Πρώτη φορά την άνοιγα, θυμάμαι, και ακροαζόμουν
σάμπως πουλιού κελάδημα την πόρτα σου να ηγά.
Ω Jammes, πριν από πολύν καιρό κοντά σου ερχόμουν,
μα σ' ήβρα καθώς σ' έβλεπα πάντα στα ονειράτά μου.
Ρεύανε, σβήγανε τα δυο σκυλιά πεσμένα χάμου,
και πάνου απ 'το χαμόγελο το μελαγχολικό
σαν κίσσα το καπέλο σου ήταν μαύρο και λευκό.
Έβλεπε το παράθυρο στοχαστικά το Μάη
να τες οι πίπες σου, και μια βιτρίνα αντανακλάει
μες στα βιβλία τωνποιητών τον κάμπο που γελάει.
Φίλε, σαν εγεννήθηκαν, οι σίχοι θα γεράσουν,
εκεί που εκλάψαμε θα 'ρθουν άνθρωποι να γελάσουν.
Όμως κανείς από τους δυο μη λησμονεί
μια μέραν όμορφη, γλυκιά σαν φθινοπωρινή,
τη μέρα όπου εδώκαμε τα χέρια στη φιλία.
Μελισσουργούς ακούγαμεν να κελαδάνε θεία,
καμπάνες να βουίζουνε, τ' αμάξια να περνούνε...
Ήταν Βαΐων Κυριακή όλη μελαγχολία.
Εσύ, συντρίμι από έρωτα, καθώς καλάμι που 'ναι
στο κύμα μέσα ολόγερτο και κλαίει αγαλινά,
εγώ, διψώντας να χαθώ σε πελαα μακρινά,
εκεί που δίχως τον πιλότο βάρκες τριγυρνούνε.
Με σκέψεις διαφορετικές όμοια συγκινημένοι,
το γκρίζο νιώθαμε ουρανό πάνω μας να βαραίνει.
Α, θα 'ρθω, θα 'ρθω σπίτι σου πάλι να κοιμηθώ;
α, θα 'ρθω ενώ τα βλέφαρά μου θα φιλεί τ' αγέρι,
να περιμένω στα σκαλιά πάλι το πρώτο αστέρι;

και πάλι θα' ρθω, γέρνοντας σα μύρο να αιστανθώ
να πνέει από ένα κίτρινο σωρό παλιών γραμμάτων
τον έρωτα που σώζεται στην τέφρα των πραγμάτων;
Είναι το παραθύρι σου κορνίζα που κρατεί
βίλες, χωράφια, χιόνια, τον ορίζοντα πλατύ.
Στον κήπο ποιήματα σιγά διαβάξεις κάθε Μάη
και το γαλάζιο τ' ουρανού στην υδροχολή κυλάει.
Φίλε μου, το σπίτι αρμονικό, θα ξανάρθω ποτές;
Αύριον, οϊμέ! Καλύτερα να λέει κανείς για χτες.
Δίχως πατρίδα μια ψυχή βαθιά μου όλο πεθαίνει.
Απόψε, μιαν απ' τις φρικτά που υπόφερα βραδιές,
ενώ του ήλιου που χάνονταν η δόξα ήταν χυμένη
στη θάλασσα, τον ουρανό και στην ακρογιαλιά,
κι ενώ οι αφροί μου πλένανε, οι άνεμοι, τα μαλλιά,
σαν το χαλίκι μ' έσερνε του ονείρου μου η ορμή,
επήγαινα, τα κύματα με φώναζαν, φωνή
απόμακρου, παράξενου, λησμονημένου τόπου,
και με πετράδι εχάραξα, λαμπρό σα φως ηλίου,
φλεβάτο καθώς χέρι, την ημέρα εκείνην όπου
πέρασα το κατώφλι σου, παιδί του Βιργιλίου.

Ένα Ποιηματάκι

Ένα ποιηματάκι! Πες μου, πώς μπορεί
τόσον η καρδιά μας ναν το λαχταρεί;
Σ' ένα τραγούδι μέσα τι θα λάχει;
Τίποτε. Δυο λέξεις μόνο ρυθμικές,
μόνο δύο ριμούλες ταιριαστές, γλυκές,
και μια ψυχή ακέρια εντός του θα' χει.

Ultima

Ultima

(μετάφραση Καρυωτάκη)

Emile Despax

Στο Fred. Despax

Βρέχει. Ονειρεύομαι. Θαρρώ πλατάνι ναν τη σκέπει,
στο δρόμο εκεί να ορθώνεται, στο φως,
μια προτομή μαρμάρινη. Τ' αδέρφι μου τη βλέπει
διαβαίνοντας και μουρμουρίζει: «Αυτός».
Θα 'χεις πολύ, αδερφέ αγαπήσει μόλους και νησιά,
τη θάλασσα περσότερο, τ' αγέρι·
εγώ τα ωραία τραγούδια, τα βιβλία, τη μοναξιά.
Μα θα 'χουμε και οι δύο τόσο υποφέρει!

Επίλογος

Φθινόπωρο είναι, βρέχει, να, και ο χρόνος όλο σβήνει!
Η νιότη σβήνει, σβήνεις, ω προσπάθεια ευγενική,
που μόνο εσέ θα σκεφτούμε πεθαίνοντας, σεμνή
προσπάθεια να περάσουμε και το Έργο μας να μείνει.
Αχ! πάει κι αυτή που μ' έθρεφεν ελπίδα η πιο μεγάλη-
μάταιο σαν άλλα ονείρατα, τ' όνειρο πάει κι αυτό.
Όλα περνούν, οι πόθοι μας περνούν, ένα βοηητό,
περνούμε, τέλος οι ίδιοι εμείς για να 'ρθουν αύριο
περνούμε τέλος οι ίδιος εμείς για να 'ρθουν αύριον άλλοι.
Γιρλάντα η δόξα εμάδησε κι είναι οι γιορτές φυγάτες.
Μόνο πικρία μένει σ' εκείνον που 'χε ονειρευτεί
πολύ να μην επέθανε και λίγο να σωθεί
και κάπως ναν τον αγαπούν χρόνοι, καιροί διαβάτες!
Αλίμονο! Με ρόδο τον εαυτό μου παρομοιάζω,
με ρόδο που μαραίνεται και γίνεται χλωμό!
Αίμα δεν τρέχει· θα 'λεγε κανείς πως φυλλορροώ...
Κι αφού πια τώρα ενύχτωσε -- για θάνατο νυστάζω!

Πηγές άρθρων και Συνεισφέροντες

Νηπενθή Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35776> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Dada, Geraki, Ntetos, ThomasV, 4 ανώνυμες επεξεργασίες

Οι στίχοι μου Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35505> Συνεισφέροντες: Geraki

Γυρισμός (Καρνωτάκη) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35774> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Ευγενεία Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35509> Συνεισφέροντες: Geraki

Δον Κιχώτες Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35511> Συνεισφέροντες: Geraki

Πολύμνια (Καρνωτάκη) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35752> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Teukros

Ποιητές Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35513> Συνεισφέροντες: Geraki

Μπαλάντα στους Άδοξους Ποιητές των Αιώνων Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35515> Συνεισφέροντες: Geraki

Δέντρο Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35517> Συνεισφέροντες: Geraki

Χαρά Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35519> Συνεισφέροντες: Geraki

Σε παλαιό συμφωνητή Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35521> Συνεισφέροντες: Geraki

Στροφές (Καρνωτάκη) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35768> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Το Φεγγαράκι Απόψε... Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35525> Συνεισφέροντες: Geraki

Γραφιάς Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35527> Συνεισφέροντες: Geraki

Αθήνα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=54611> Συνεισφέροντες: Christina Nicolaou

Πάρε τα Δώρα... Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35533> Συνεισφέροντες: Geraki

Πεθαίνοντας Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35535> Συνεισφέροντες: Geraki

Μόνο Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35537> Συνεισφέροντες: Geraki, Ntetos

Δρόμος Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35539> Συνεισφέροντες: Geraki

Η Ψυχή μου Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35541> Συνεισφέροντες: Geraki

Ύπνος Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35543> Συνεισφέροντες: Geraki, Teukros

Αφιέρωμα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35545> Συνεισφέροντες: Geraki

Τώρα που Μήτε ο Έρωτας... Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35547> Συνεισφέροντες: Geraki

Εσπέρα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35549> Συνεισφέροντες: Geraki

Μοναξιά Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=46710> Συνεισφέροντες: Ntetos

Κι αν Έσβησε σαν Ίσκιος... Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35553> Συνεισφέροντες: Geraki

Του Αδελφού Μου Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35555> Συνεισφέροντες: Geraki

Τώρα Ανοιξιάτικο Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=54013> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki, Nysalor, Sergey kudryavtsev, Vearthy

Η αγάπη του Βικέντιου Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34765> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Στον Francis Jammes Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34770> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Ένα Ποιηματάκι Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38537> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Ultima Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=34768> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Επίλογος Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=38544> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki, Ntetos

Πηγές Εικόνων, Άδειες και Συνεισφέροντες

Image: [Disambig.svg](#) **Πηγή:** <http://el.wikisource.org/w/index.php?title=Αρχείο:Disambig.svg> **Άδεια:** Creative Commons Attribution-Sharealike 2.5 **Συνεισφέροντες:** Stephan Baum (converted to SVG by different users, see below)

Άδεια

Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0 Unported
[//creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/)
